

Pszichoanalízis

- A szintek emelkednek, én pedig megállíthatatlanul süllyedek egy kilitkába zárva, már percek óta, pedig csak a negyediken lakom. Mások zuhanni szoktak, én liftezni. Mondja doktor úr, jelent ez valamit? A vége általában ugyanaz: leérek a földszintre, és felébredek. Próbálok visszaaludni, és ha sikerül, minden kezdődik előről. Amit most elmesélek, az más mint a többi, ez folytatódott. A kabin hatalmas rándulással megállt, én pedig megpróbáltam feltápaszkodni az összehorpadt aktatáskámról, amit még a tizedik házassági évfordulónkra kaptam egy Walt Disney sorozatos, praktikus sötét betéttel ellátott boxeralsó-készlettel együtt. De cserbenhagytak térdizületeim, mert egy nőnemű csúcspéldány tornyosult fölém. Testhez tapadó piros ruhácskája combtőnél véget ért, kikandikált alóla egy fekete bugyi, de az is lehet, hogy nem volt rajta. Melltájékon két kosárlabda dudorodott, rajtuk egy-egy zsákvarró gyűszűvel. A nyakkendőmnél fogva felemelt, szorosan magához húzott, én meg levegőért kapkodva valami olyasmit mondtam neki, hogy még nem ismerjük egymást, engedje meg hogy... Dehogynem - lihegte vörös, vonagló meztelen csigákra emlékeztető ajkaival - Anális Latencia vagyok. Te nem ismersz, de én jól ismerlek téged. Most itt a lehetőség amiről csak álmodozol, miközben annak a tehénnek elégíted ki kötelességtudóan az igényeit! Üríts a mellemre te állat! - hörögte.

Képzelteti doktor úr mennyire kiakadtam, elmondtam mindenféle perverz ribancnak, kiteptem magam a szorításából, és gyalog szaladtam le

párosával szedve a lépcsőket. Aztán lassítottam, és végül valamelyik fordulóban - hogy hányadikon az már végképp elvesztette jelentőségét - kicsit megtorpantam. Visszamenjek, vagy mégsem? Tépelődésem nem tartott sokáig, nyílt egy ajtó, és egy kerekded, zöld trugymóval bemisungolt arc bukkant elő, így is felismertem, a feleségemé volt a reggeli pakolás mögött. Te mi a fenét keresel még itt? Rég a villamoson kéne ülnöd. De ha már itt vagy - hangja hirtelen mézesmázosra váltott - tudod mihez lenne most kedvem? - Neeem, nem-nem! Késében vagyok rohanom kell!

Nagy levegőt vettem odakint, és már azon sem csodálkoztam, hogy a házmesterné lila taréjjal, Sex Pistols pólóban felhergelt kakasként őrzöngött a ház féltve őrzött kis virágágyásában. Arasznyi szárú krumpliorrú bakancsával kíméletlenül kaszálta a halálra ítélt növényeket, lefejezett és megtaposott maradványaik szanaszét heverték. Ánárhéééé en ákééé - üvöltötte a vállán ide-oda imbolygó brooklyni kanrepperekre méretezett magnót is túlharsogva. Máskor meg ha a Best of Classics gyűjteményemet hallgatok kicsit hangosabban, már bekopog, hogy mit képzelek, mások is vannak a világon, nem lehet ilyen ricsajban élni, fel fog jelenteni, ésatöbbi. Nyilván ismeri a fajtájukat doktor úr. De ez közel sem zavart annyira, mint mikor a sarokról megláttam, azaz nem láttam, mert eltűnt. Szóval a pláza, amin át szoktam menni reggelente nem volt sehol, legalábbis ott ahol szokott lenni, ott nem. Fák, bokrok, pázsit, na meg virágok voltak a helyén, köztük vékonyka ösvények kacskaringóztak. Mondhatom rohadt unalmas volt, sehol egy kirakat, vagy egy étterem. Tudja doktor úr, minden reggel szoktam venni egy olyan színes mázzal leöntött fánkot, azt a celofánosat, és iszom utána egy kávé az automatából. Egész

nap csupán ez a néhány percnyi nyugalom jut nekem. Tehát az aznapi nyugis fánkzabálásnak befellegzett, mert egy büfé, vagy trafik sem volt, csak azok a sivár fák meg bokrok. A padokon nyugdíjasok és kismamák ücsörögtek, na persze, nekik könnyű, egy pihenés az egész életük, nekik nem kell időre rohanni az analitikusukhoz, már megbocsásson doktor úr. Furcsa módon egyetlen üzlet a helyén maradt, egy telefonos bolt, ahova be szoktam nézni, ha a reklámban látok egy új típust. Ott árválkodott egymagában a gyep közepén, csak a dizájnt cserélték le az acél-üvegről szakadt fakunyhóra. Az eladóhölgy örökmosolya szerencsére semmit nem változott. Ott várt már az én kis szerelmem hatalmas színes kijelzővel, levehető kamerával, és sok-sok beépített szolgáltatással, egyszóval amiről csak a magamfajta ingyenc álmodhat. Rámutattam, hogy azt kérem, és már vettem elő a hitelkártyámat, amikor azt mondja nekem, hogy nézze, magának már van két telefonja, ha egy kicsit meggondolja erre semmi szüksége. Megértheti doktor úr, hogy ez a pofátlanság már nekem is sok volt. Üvöltve közöltem vele, hogy semmi köze hozzá hány telefonom van, hogy jön ő ahhoz, hogy eldöntse mire van szükségem. Aztán hívatam a főnökét. Annak is az az idegesítő marketingvagyor ült az arcán. Szépítés nélkül közöltem, hogy az alkalmazottja nem hajlandó kiszolgálni, és mivel fejlett szociális érzékenységgel rendelkezem, nem óhajtom hogy kirúgja, csak adja ide a telefont, és már itt sem vagyok. A fickó a pultra könyököl, közelebb húz, és bizalmasan azt mondja: Maga értelmes ember, nyilván nem azért dolgozik annyit, hogy aztán a fölösleges fogyasztási cikkek iránti vágy felkorbácsolására szakosodott csúcsragadozó hálójában szabaduljon meg javaitól, hogy újra legyen miért gürizni. Hiszen magának tudnia kéne, hogy ne váljon célközönség-taggá, a globá-

lis boly heréinek kiszolgálójává. Ön is az igényteremtés tudatformálásának művészetére szakosodott, és pont ön nem látja át a gépezet működését?

Miket zagyvál itt nekem össze? Eladja nekem azt a rohadt telefont, vagy sem? Erre azt mondja nekem, hogy inkább elvihetném ebből a pénzből a családomat mondjuk a hegyekbe. A hegyekbe! Érti doktor úr? A hegyekbe. Ennek az idiótának fogalma sincs, hogy mennyi határidős melóm van odabent, hogy napi tizenkét órát dolgozom, sokszor még hétvégén is.

Hogy a fenébe mennék én üdülni. Aztán végképp megelégteltem a dolgot, és azt mondtam: Tudja, mi az, hogy fogyasztói jogok? Tisztában van vele, hogy a pénzemből azt veszek, amit én jónak látok? Elvégre mi értelme van az életnek, mi értelme van, hogy állandóan csak hajtok, ha még az ilyen apró örömök se jutnak az embernek. Igazam van doktor úr? Mondanom se kell, otthagytam azt a gazdaságilag impotens bandát, mint diabéteszes a süvegcsukrot. Azért még visszakiáltottam, hogy ha profitot is szeretnének termelni nem csak deficitet, majd keressenek meg, jó pénzért adok nekik tanácsokat.

Siettem a megállóba. Már azt hittem, hogy aznapi megpróbáltatásaim végét értek, de nem. A kanyarból két nagy barna ló csattogott elő, valami ősrégi nosztalgiakordét húzva maguk mögött. Óráknak tűnt, mire az a két szénazabáló a megállóba vánszorgott, megértheti doktor úr, hogy a vérnyomásom sokéves rekordokat döntögetett. A négykerekű kalyibának nem volt se ablaka, se ajtaja, csak nagy nyílások, az jutott eszembe, hogy mi lesz az utasokkal télen. A fapadok közt egy partvisszájú fickó jött oda tekintélyes tányérsapkával a fején. Kérdeztem tőle, hogy ő itt az ellenőr, mire kijavított, hogy kalauz. Felőlem lehet bakter, vagy karpaszományos

is, de hogy nosztalgia-pótdíjat nem fizetek az biztos, sőt, ha nem csap a kocsis a gebék seggére, és elveszítem az állásomat, olyan kártérítési pert varrok a nyakukba, hogy az erőforrásokat eladhatják kolbásznak. Kedvem lett volna egy jót veszekedni vele, hogy kiüvöltözhessem magam, de ez biztosan elvégzett valami konfliktuskezelő kurzust, mert csak vigyorgott, és kimérten annyit mondott, hogy szó sincs semmiféle pótdíjról, a lóvasút egyébként is teljesen ingyenes, és az is marad. Na, ezzel még jobban felhúzott, hát akkor mi a fenének fizettem egy kisebb vagyont a bérletemért. Megkérdeztem, ha nincs viteldíj, akkor mi az ő funkciója itt, hát persze, nyilván ez is az adófizetők pénzéből megy, hogy valaki vagy valakinek az ismerőse zsebre vágghasson egy halom pénzt. Nem, az én feladatom a rend és a tisztaság biztosítása - adta tudtomra kötelességtudó hanglejtéssel. - Nézze csak - mutatott egy kisfiúra, aki egy filctollal valami olvashatatlan krikszkrakszot firkált a lakkozott ülésdeszkára. A kalauz valahonnan a háta mögül előkapott egy láncfűrész, olyasmit mormolt, hogy majd én móresre tanítom, azzal berántotta. Kékesszürke füstöt okádva túráztatta kicsit, hogy kellő fordulattal pörögjön, majd mire észbe kaphattam volna, lecsapott vele a gyerek gigájára. Annak hátrabicsaklott a feje, sötétvörös vér öntötte el pokémonos trikóját, majd pár másodperc múltán teste lehanyatlott a padlóra. Feje valahová előregurult, mert a taliga éppen fékezett. Na, ezzel megvolnánk, mondta elégedetten, és monogramhímzéses zsebkendőjével letisztogatta az apró nyesevékeket szolgálati láncfűrészéről. Ehhez magának nem volt joga – hebegtem a törtétek hatása alatt. Legközelebb talán velem fogja ugyanezt művelni? Ez kérem pedddagggógia - hüvelyk és mutatóujját összeérintve jelentőség-teljesen gesztikulált. A bünt még idejében meg kell előzni! Jobbnak lát-

tam nem szállni vele vitába, nyilvánvaló volt hogy hibbant. Zakójának belső zsebéből rutinosan előkapott egy jókora húskampót, beleakasztotta a kis kertészgatyá pántjába, és a megcsonkított testet az új felszállók között - szabad lesz kérem, szabad lesz - letaszította a megállóba. Megkeverte a hozzátartozó fejet, kis ideig mustrálgatta, majd úgy döntött, hogy kipreparáltatja, jó lesz az ebédlőbe a falra. Csak ne állnának úgy el a fülei. A másik ajtón, vagy inkább nyíláson szálltam le és szaporázni kezdtem lépteimet. Már láttam magam előtt, ahogy Swartz áll a folyosó végén, és ha már látja hogy én látom, akkor jön a látványos karlendítéssel indított demonstratív órabámulás. Ha kétség merülne fel, hogy észrevettem-e, akkor kénytelen a produkciót megismételni. Aztán meg hogy hánykor kezdődik az én munkaidőm, ez munkahely, nem kupleráj ahová délután is elég bejárni, ha úgy érzem hogy nem tudok az elvárásoknak megfelelni, csak szóljak, senki sem helyettesíthetetlen. Szerintem egyébként ezt élvezni, mikor fél kilenc közeledik és valaki még nincs bent, valószínűleg felszalad az adrenalinszintje, kiáll a folyosó végére, hogy áldozata még véletlenül se menekülhessen el. Így adja tovább, amit az asszonytól kap amikor a fogkeféjét nem teszi a helyére, vagy a heti üzekedést megpróbálja alvást színlelve megúszni. Eddig még öt-hat percnél többet sosem kés-tem, már azért is irdatlan lecseszést kaptam, bele se mertem gondolni, hogy ezért a húsz percért mi lesz a penitencia, talán össze-vissza ver, vagy rosszabb esetben kirúg.

Igazam is lett, már várt a folyosó végén, csak hogy nem a megszokott szürke öltönyeinek egyikében, hanem egy csiricsaré bermuda-gatyában, meg egy tarka, köldökig kigombolt hawaii ingben, amin szörfölő bennszülöttek szeltek a habokat különféle testhelyzetekben. Nagyokat kacará-

szott az egyik kollégával. Életemben először láttam nevetni. Jó reggelt! Tudja főnök - kezdtem nagyon alázatosan - az a helyzet, bármilyen hihetetlenül is hangzik, nem jár a villamos, illetve lóvasút közlekedik helyette, és mire idáig poroszkáltak... Gyönyörű állatok nemde? - szakított félbe - Órákig el tudnám nézni őket. Maga nem? - Ez valami újabb piszkos trükk - gondoltam. Hát, őszintén szólva nem nagyon volt rá időm, siettem ahogy csak tudtam. Na igen, pont' ez a baj. Mindenki csak rohan, és közben nincs idejük észrevenni mennyi csodálatos dolog veszi körül az embert. Természetesen ma fél órával tovább maradok bent, hogy kompenzáljam ezt a húsz perc késést. Jókorát kacagott, barátilag vállamra helyezte kezét és azt mondta: tudja nagyjából hárommilliárd évvel ezelőtt itt nem volt más, csak sziklák, kövek, homok, meg az óceán. Több száz millió éven keresztül nem történt semmi, persze a szél fúj, a tenger hullámzott, az eső esett, a nap felkelt és lenyugodott, felkelt-lenyugodott, és ez a bolygó csak várt, csak várt türelmesen évszázmilliókon keresztül, hogy az első kis primitív sejtkezdemény megjelenjen. Több száz millió év! Fel tudja ezt fogni? És maga itt húsz perc miatt aggódik, ugyan már! Ezt nem gondolhatja komolyan! Na kész - gondoltam - tuti hogy kirúg. Már nem veszi azt a fáradságot sem, hogy a kést belém mártsa, egy hal-doklóba már minek. Nem kell a kíméletlen főnököt játszania, holnap talán már nem is kell bejönnöm. Ahogy viselkedett, az mindennél rosszabb volt, inkább üvöltözött volna velem, elküldött volna ahová csak akar, de ne így. Ugye nem csodálja doktor úr, hogy ettől még idegesebb lettem. Megígértem neki, hogy elkészítem a marketingtervet még délelőtt, és már futottam is az asztalomhoz. Fölöslegesen siettem, mert már az íróasztalomat is kicserélték egy múlt századi darabra, a modern irodabútorok

helyett avított, faragásokkal cikornyált székek és asztalok fogadtak. Még ezt is valahogy csak megszoktam volna, de a számítógémem is eltűnt. Szerencsétlen kolléganőmmel kezdtem üvöltözni - aki nyilván semmiről sem tehetett - hogy hova a fenébe dugták el a gépemet. Anélkül nem tudom befejezni a marketingtervet, és kettőre jönnek érte. Értsék meg, ha nem leszek vele kész, abból nagyon nagy balhé lehet, elveszítjük az egyik prominens ügyfelünket. De hát úgyis gyűlölte azt a gépet - szólt Évike - örökké csak szidta, és szét akarta verni. Látja, most egy gonddal kevesebb. Értsd már meg - üvöltöttem -, a számítógémem nélkül nem tudok dolgozni, az összes anyag abban volt! A kiabálásra bejött Swartz is, egy rekesz sörrel, kérdezte mi a probléma, én pedig elismételtem neki. Nem mondja komolyan, hogy ezen a szép napon ilyen hülyeségekkel akar foglalkozni, inkább dominózzunk! Láttam, hogy valami nagyon nem stimmel nála, talán beverte a fejét a kredenc sarkába, vagy napszúrást kapott, de azért megpróbáltam jobb belátásra bírni. Főnök, Zlovszky úr kettőre jön az anyagért, és ha nem lesz kész, hiszen tudja milyen ő, szörnyen dühös lesz, holnap indítják a reklámkampányt, az egész eddigi munkánk dugába dőlhet, egy halom pénzt veszít, mi pedig egy ügyfelet. E miatt ne aggódjon - válaszolta barátságos mosollyal -, inkább lazítson! Zlovszky nagyon jól tudja, hogy a pénz egyáltalán nem minden, sokkal fontosabb dolgok is vannak a világon, mint állandóan csak a profitot hajszolni. Inkább igyon egy sört! Mondta ő, aki máskor rendszeresen szondáztat minket. Világos volt, ez teljesen meghibbant. A Zlovszkyt ismerők egyöntetű véleménye volt, - hogy finoman fejezzem ki magam - a saját anyjával is szexuális kapcsolatot létesítene tíz forint haszon reményében. Ha

a legkisebb veszteség is érte, vagy a dolgok nem úgy alakultak, ahogy azt elképzelte, ez az állat magából kivetkőzve tajtékzott.

Így hát csak leültem a régi székem helyén lelt székre, és figyeltem ahogy a többiek pajkos napközisként vihorásznak, úgy tűnt remekül szórakoznak. Engem is invitáltak, de semmi kedvem nem volt hozzá, legszívesebben elkiáltottam volna magam, hogy gyerünk mindenki a helyére, számítógépeket is helyükre, öltönyöket, nyakkendőket, kosztümöket fel, mindenki kezdje el a munkát! Akinek meg nem tér vissza a józan esze, annak kiosztottam volna egy-két maflást vagy egy fegyelmet. Sajnos azonban én a ranglétra alján nem nagyon ugrálhatok, legjobb, ha csendben meghúzom magam, ez az én jól bevált túlélési stratégiám. Arra gondoltam, hogy egyszerűen felállok és hazamegyek, de észbe kaptam, szabadnapos az aszszony, úgyhogy el is vetettem rögtön az ötletet. Porszívózhatnám a hajcsomóit a padlószőnyegről, meg suvickolhatnám a fürdőszobában a vízkövet egész nap, hogy az egyéb megpróbáltatásokról ne is beszéljek.

Körbejártam a többi szobát is, mindenhol felhőtlenül szórakoztak: pingpongoztak, sakkoztak, keféltek, vagy a falra pingáltak nonfiguratív alkotásokat.

Egy óra tájékában a főnök nagyot nyújtózott, és „harapjunk valamit” vezényszóra megkezdődött az ebédidő. Reméltem, hogy legalább egy kicsit kiszabadulhatok abból a bolondokházából, de Swartz újabb meglepetést tartogatott, olyat tett, amit még soha: ebédet rendelt nekünk. Összehívta a napköziseket a nagy tárgyalóba, majd kisvártatva betoppant egy szakácsgúnyába bújt fickó amolyan gombasapkával, amit már csak régi filmekben lehet látni, egy óriási megrakott tálcával. A kínálatra tekintve gyanítottam, hogy ezzel kimerítettük az éves repikeretet, már ami az al-

kalmazottakra jutó részt illeti. Gyönyörű, egyenletesen aranybarnára sült csirkecombok sorakoztak a köretek és zöldségfélék körül.

Kettőkor pontban trillázott a kaputelefon, hirtelen úgy éreztem gombóccá zsugorodott gyomromból rögvest kiszabadul a csirke. Zlovszky két manöken-alkatú nővel jelent meg, intim testrészeiket részben kispárnahuzat méretű ruhácskák fedték. Rögtön a kérdései elébe vágva kezdtem, a helyzet az, hogy saját hibámon kívül még nincs kész az anyag, de már több mint nyolcvanöt százalékban (a százalékokat nagyon szerette) elkészült... Lazítson már egy kicsit! Hagyjon békén ezekkel a baromságokkal, azért jöttem, hogy jól érezzük magunkat. Inkább azt mondja meg, - közelebb hajolt - milyenek a lányok. - Hát, szépek, szépek - nagyon zavarban voltam. - Mi az hogy! Na és tudja mi a kedvenc időtöltésük? - kérdezte huncut mosollyal. - Talán az aerobic? - próbálkoztam, biztos ez is valami menedzser-kreativitásteszt. - Dehhogyis! A kefézés! Csak ezen jár az eszük. - De én - hebegtem - én nő vagyok. - Áááá, értem! - ez a cinikus vigyor teljesen idegen volt tőle - Akkor úgy tűnik nem szórakoztathatja az én szépségeimet. Elvégre maga tisztas házasember! Azzal továbbállt a csípőjüket ide-oda riszáló barbybabákkal. Persze rögtön megbántam, hogy ezt mondtam, de tudja doktor úr, ez a szituáció, Zlovszky mint strici, aki köztudottan semmiféle kilengést nem tűr, egészen összezavart. Még tébláboltam bent egy ideig, de Swartz odajött, és barátságosan azt mondta, ha nem érzem jól magam, nyugodtan menjek haza, nincs értelme, hogy egész nap ott unatkozzak, pihenjek le, amúgy is rám fér a pihenés, hiszen rengeteget dolgozom, sőt - emelte fel ujját - maga dolgozik itt legtöbbet. Nem hittem a fülemnek, hat év alatt ehhez még csak hasonlót sem hallottam tőle, nem csak rólam, senkiről.

Elindultam tehát haza. Már nem volt se lóvasút, se sínek, de még útburkolat sem, a vastelep helyén pedig magas nyárfák hajladoztak. Gyalogoltam hazafelé, mikor csörgött az óra.

Egész reggel annyira az álom hatása alatt voltam, hogy a müzlit magamra borítottam, a nyakkendőöt rosszul kötöttem meg, még a cipőkanalat is kettétörtem. Útközben még beszaladtam megvenni a telefont, úgyhogy rendesen el is késtem. Swartzot csak hosszas fogadkozásokkal, és bocsánatkérésekkel sikerült lecsillapítanom, hogy nem fordul elő többé, meg hogy bent maradok tovább, s ő csak annyit mondott a végén: Na, azt ajánlom is! Ez nagyon megnyugtató volt. Aztán Zlovszky belekötött minden kis piszlicsáré semmiségbe, amit a marketingtervben felfedezni vélt, kijelentette hogy ez nem első osztályú munka, tíz százalékot le fog vonni a végösszezből, ha nem tetszik, vannak más cégek is akikhez fordulhat, szóval hál' Istennek minden visszazökkent a normális kerékvágásba.

Nos, doktor úr, maga szerint miért vannak ezek a szörnyű rémálmaim? Jó lenne, ha már végre nem kellene éjjelente ezektől szenvednem.

- Úgy vélem, az ön problémáját gyorsan meg tudjuk oldani. Felírok magának egy altatót, és ha hétvégén lesz egy kis ideje, menjen be abba a plázába, sétáljon egyet, nézegesse a kirakatokat, lepje meg magát valami ajándékkal, egyen egy jó csirkeburgert, vegyen egy óriáspopkornt meg egy nagy pohár kólát, és üljön be egy filmre, meglátja, hamarosan jobban érzi majd magát.